

Anarcho-Biblioteka
Dobry pieróg to wywrotowy pieróg

Gejowski Seksizm i KobiECE CiaŁa

Yolo Akili

Yolo Akili
Gejowski Seksizm i KobiECE CiaŁa
2014-10-27

<http://codziennikfeministyczny.pl/gejowski-seksizm-kobiECE-ciala/>
*Yolo Akili jest pisarzem, poetą i nauczycielem jogi. Można się z nim skontaktować
przez stronę internetową www.YoloAkili.com lub na Twitterze @YoloAkili*

Tłumaczenie: Zofia Jabłońska
Korekta: Magdalena Stonawska

pl.anarchistlibraries.net

2014-10-27

Podczas wykładu, który niedawno prowadziłem, zapytałem obecnych na sali studentów-gejów, czy w ciągu minionego tygodnia dotknęli ciała kobiety bez jej zgody. Po chwili wahania podniosły się ręce wszystkich obecnych homoseksualistów.

Potem poprosiłem tych samych mężczyzn, żeby podnieśli ręce, jeśli w ciągu ostatniego tygodnia udzielili kobiecie porady dotyczącej poprawy wyglądu jej ciała lub stylu, nawet jeśli o nią nie prosiła. Po raz kolejny, po chwili wahania, wszyscy podnieśli ręce.

Te pytania padły po krótkiej analizie związku gejów z amerykańskim światem mody i ciałami kobiet. Podczas rozmowy przyznaliśmy, że geje w Stanach często są arbitralnie uznawani za ekspertów od kobiecej mody, a co za tym idzie – również kobiecych ciał. Dodatkowo panuje przekonanie, że ponieważ geje nie są zainteresowani intymnymi związkami z kobietami, niechciane dotykanie i macanie (przemoc fizyczna) jest zachowaniem przyjacielskim. Prowadzi to do tego, że wielu gejów czuje się komfortowo, krytykując lub dotykając ciała kobiet dla zwykłego widzimisię.

Co niezwykle, nie kieruje nimi chęć zawłaszczenia ciała kobiety, co jest powszechne wśród mężczyzn. Interesujące jest też umniejszanie wagi tych zachowań przez gejów oraz wiele kobiet, dlatego iż mężczyzna, który się ich dopuszcza, jest gejem (lub kobiecie wydaje się, że jest gejem).

Przykład: byłem w klubie gejskim w Atlancie z koleżanką, która jest heteroseksualną czarną kobietą. Na parkiecie biały mężczyzna-gej agresywnie złapał ją za piersi. Zszokowana, natychmiast go odepchnęła. Kiedy chcieliśmy się z nim skonfrontować, powiedział „wielka mi rzecz, przecież jestem gejem – nie mam na nią ochoty, po prostu się dobrze bawię”. Wyraziliśmy swoje zdenerwowanie i zażądaliśmy przeprosin, ale odmówił. Wyraźnie czuł się uprawniony do dotykania jej ciała i nawet nie mógł przyjąć do wiadomości faktu, że to, co zrobił, było aktem przemocy.

Z doświadczenia wiem, że jest to podejście bardzo powszechne wśród homoseksualnych mężczyzn. Należy także wziąć pod uwagę, że w tym przypadku ona była czarną kobietą, a on białym mężczyzną, co czyni tę dynamikę zdumiewającą, gdyż przywołuje na myśl historię przekonania białych mężczyzn o posiadaniu prawa własności do ciał czarnych kobiet. Niemniej jednak, jak wynika z moich doświadczeń, taka dynamika przemocy gejów wobec kobiet obecna jest również wewnątrz grup etnicznych.

Podczas innego wykładu opowiedziałem tę samą historię słuchaczom i słuchaczkom. Prawie natychmiast kilka młodych kobiet podniosło rękę, żeby móc się do niej odnieść. Każda z nich miała inną historię, ale podobne do-

świadczanie. Opowieść jednej z nich szczególnie zapadła mi w pamięć: „Czułam, że wyglądam bardzo słodko w tym, co na siebie założyłam. Chwilę później zauważyłam tego chłopaka-geja, które znam z zajęć, ale niezbyt dobrze. Nawet nie zdążyłam powiedzieć «cześć», gdy on zaczął wytykać, co jest nie tak w moim wyglądzie, że powinnam schudnąć i co powinnam zrobić, jeśli chcę zdobyć chłopaka. Złapał mnie za piersi i ścisnął je razem, żeby pokazać, jak powinny wyglądać, w przeciwieństwie do tego, jak wyglądają teraz. To naprawdę mnie zdołowało. Nie wiedziałam, jak zareagować... byłam zszokowana”.

Ta historia spowodowała wybuch wściekłości wśród pozostałych kobiet obecnych na sali i zrozumiałą ciszę wśród homoseksualnych mężczyzn. Ta cisza była bardzo wymowna. Bardzo wymowne, choć niewypowiedziane, było też to, że wiele heteroseksualnych kobiet w podobnej sytuacji nie zareagowało (agresywnie lub w jakikolwiek inny sposób), gdyż bały się zostać uznane za homofobki (lub że dałyby wyraz swojej homofobii w agresywnej reakcji). To, ku mojemu zaskoczeniu, nie powstrzymywało od reakcji lesbijek i kobiet identyfikujących się jako *queer* obecnych na sali.

Takie zachowania są częścią codziennych zmagania psychologicznych przeciwko kobietom i dziewczynkom, które konfrontuje się z nierealistycznymi standardami piękna i ideałami. Są także częścią ciągłego kulturowego przekazu, że ciała kobiet nie należą do nich.

To bardzo niepokojące, że w kulturze, która mężczyzn, którzy są *queer* nie postrzega jako „mężczyzn” lub jako osoby mające przywilej męskości, nasz seksizm i mizoginia są mylnie odczytywane jako „wielbienie diw” albo „celebrowanie kobiecości”, nawet jeśli w rzeczywistości jest to uprzedmiotawianie, przemoc i dehumanizacja. Ten niezwykły sposób, w jaki objawia się nasze uprawnienie do zawłaszczania ciał kobiet, jest jedynie czubkiem góry lodowej seksizmu i przywilejów cisplciowych homoseksualnych mężczyzn.

Te przywileje nie czynią nas złymi osobami, tak samo jak heteronorma nie czyni złymi osób hetero. Jednak jednoznacznie wskazuje, że geje, mimo że każdy z nas ma doświadczenie opresji i krzywdy, mogą czasem bezmyślnie krzywdzić i tak samo bezmyślnie być częścią systemu opresji innych. Poznanie tej dynamiki powinno doprowadzić nas do poszukiwania systemów instytucjonalnych i polityk, które odzwierciedlają te przywileje, rozmyte co prawda przez różne tożsamości i status społeczny.

Na koniec zajęć o seksizmie wśród gejów skierowałem kilka pytań do uczestniczących w nim mężczyzn. Myślę, że warto je zadać także teraz:

* W jaki sposób seksizm i mizoginia ujawniają się w twoim życiu i twoich relacjach z koleżankami – trans, lesbijkami, *queer* czy heteroseksualnymi? Jak objawiają się w relacjach z twoją matką, ciotkami, siostrami?

* Czy w związku z tym masz oczekiwania co do tego, jak te kobiety powinny cię traktować? W jaki sposób się do nich zwracasz? Co możesz zrobić, żeby wpłynąć na nadreprezentację w twoim środowisku cisplciowych homoseksualnych mężczyzn na stanowiskach liderów?

* W jaki sposób te przywileje manifestują się w twojej organizacji i jej politykach i co ty możesz zrobić, żeby je obejść? W jaki sposób będziesz rozmawiał z gejami z twojego środowiska o ich wyborach i interakcjach z kobietami, i jakie starania będziesz podejmował, żeby egzekwować standardy od siebie i od nich?

To są tylko niektóre pytania, które musimy sobie zadać, żeby pomagać tworzyć przestrzeń, gdzie przemoc psychiczna i seksualna, niezależnie od tego, kto jest jej sprawcą, nie będzie akceptowana. To są tego rodzaju pytania, które musimy sobie zadać jako geje, żebyśmy mogli kontynuować (a niektórzy z nas – zacząć) pracę na rzecz równości płci w naszym środowisku, ale także w naszych sercach i umysłach.

Ta praca jest uzdrawiająca. To jest etap transformacji. To jest część naszej odpowiedzialności.